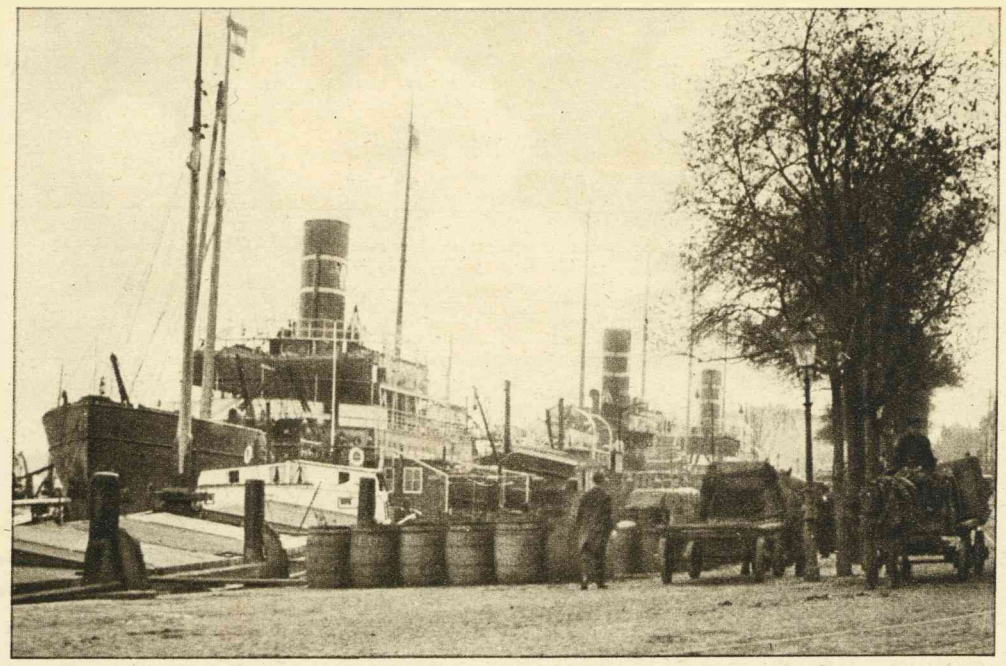
gebruik, ten eerste om de zekerheid te verkrijgen dat Zulamith, zoo heette de favoriete, het middel om goud te maken in haar kapsel verborgen had, en ten tweede dat een poort der stad ook na het vallen van den avond geopend bleef. Ook wist hij bij de menschen zooveel invloed uit te oefenen, dat hij in het serail toegelaten werd om zijn kunsten voor de sultane te vertoonen. Zulamith was verrukt over hetgeen zij door den kijker gezien had. Mijn vader scheen alles mee te loopen want zij vroeg hem of hij de zon met dien kijker ook van den hemel kon halen, waardoor de uitvoering van het plan veel gemakkelijker werd gemaakt. Hij zeide, dat wanneer Zulamith tegen het ondergaan der zon buiten de Wester-stadspoort wilde komen, hij met den kijker de zon naar haar toe zou halen. Kinderlijk-blij was zij er mede, zoo blij zelfs, dat zij hem in vertrouwen vertelde, dat zij ook kon tooveren en wel van zand goud maken . . . ‚Het toovermiddel,' zeide ze, ‚met het recept, draag ik in mijn haar en overal waar ik ga heb ik het bij mij. Nu maak ik veel goud voor den sultan om het aan de Engelschen te verkoopen, waardoor hij veel geld bijeenkrijgt om met een flink leger den valschen sheik Houdain te verslaan.' Toen mijn vader afscheid nam, beloofde hij haar bij de poort te wachten, een flink eind voorbij het kamp van de vreemde kooplieden, zooals sheik Houdain met zijn getrouwen in de stad genoemd werd.

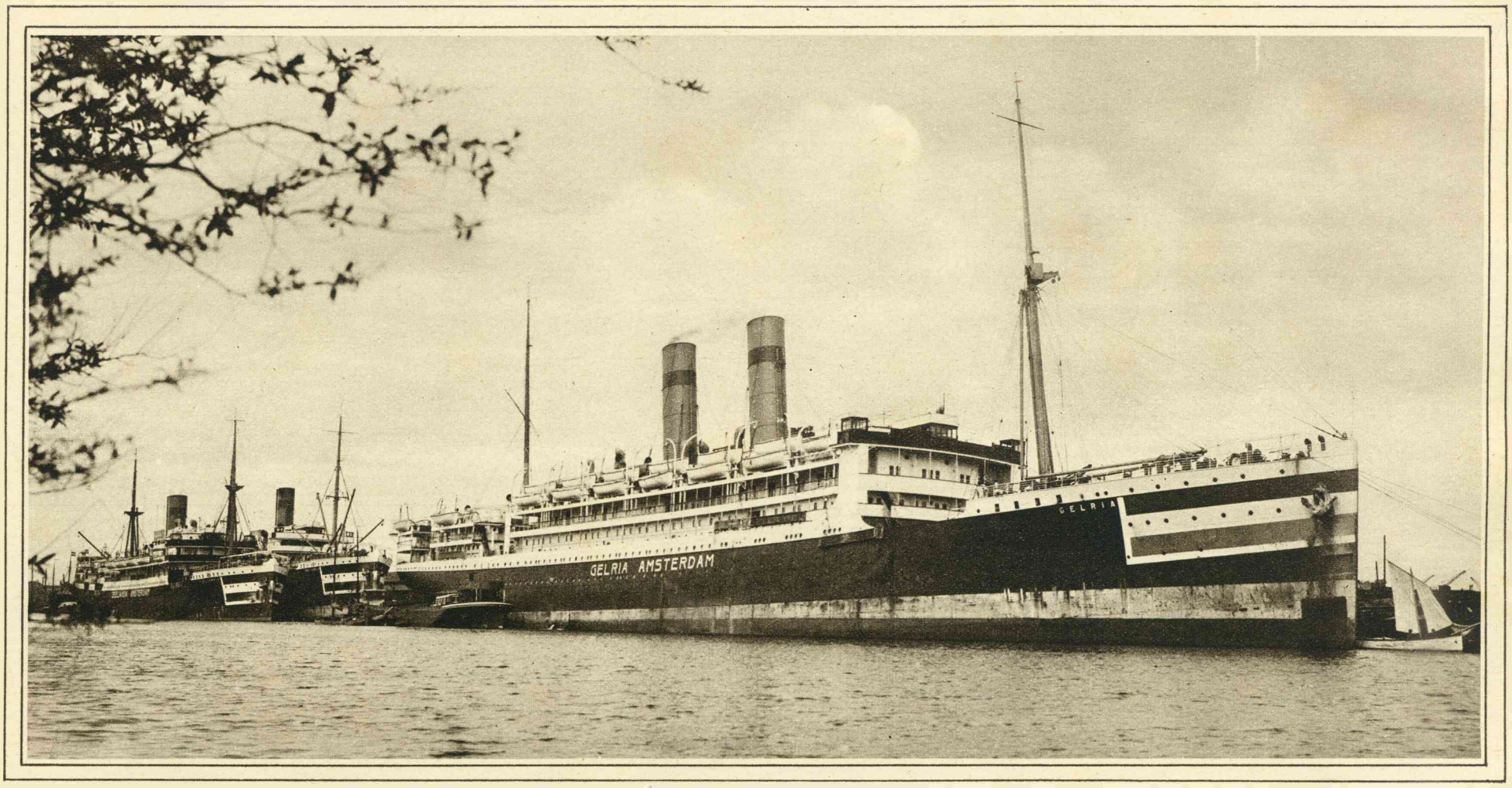
Veel vroeger dan was afgesproken zag mijn vader den kemel met de tent waarin Zulamith zat op den rug, uit de poort komen. De kameel was getooid met een met goud en paarlmoer ingelegd tuig en het tentje bestond uit brocade. Een neger leidde het dier.

Mijn vader verschool zich achter het struikgewas, en legde zijn geweer aan. Een schot klonk en de neger tuimelde stuiptrekkend in het zand. De kameel begon te steigeren, keerde zich om en rende naar de stad terug, terwijl Zulamith in haar tentje om hulp schreeuwde. Sheik Houdain met zijn mannen vingen het dier op. Mijn vader steeg op zijn paard, haalde de doodelijk ontstelde Zulamith uit haar tent en legde haar voor zich op zijn paard. Een groote stofwolk omhulde de ruiters met hun buit en toen de zon weer opkwam renden zij nog over de golvende heuvels. Tegen den avond sloegen zij een kamp op en nauwelijks waren de eerste sterren aan den nachtelijken hemel of men bemerkte, dat men door soldaten van den sultan werd achtervolgd. Sheik Houdain beval mijn vader met zijn buit te vluchten, om te voorkomen dat zij weer in handen van den sultan zou komen.

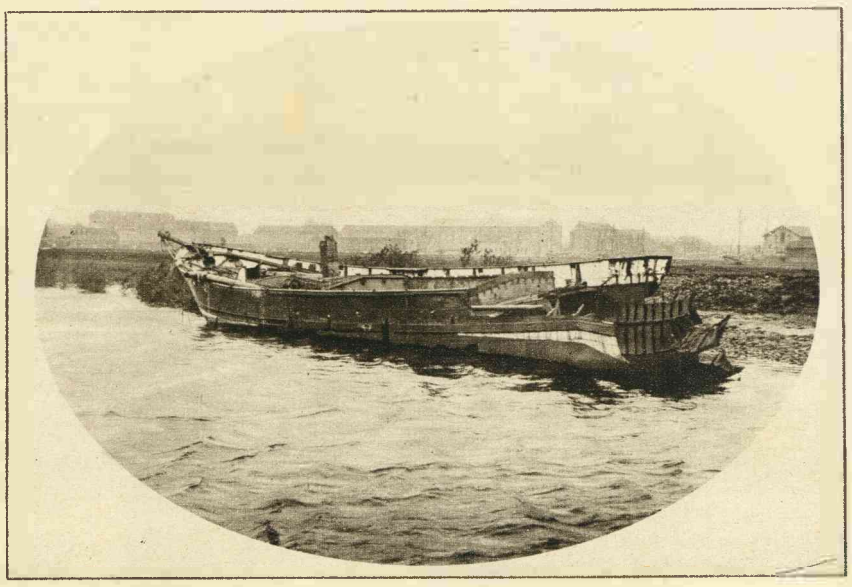
Onze Handelsvloot bedreigd

In verband met de gevaren die onze scheepvaart bedreigen en waaraan reeds verscheidene schepen ten slachtoffer vielen, hebben verschillende groote reederijen besloten voorloopig hun booten op te leggen en ze niet meer te laten uitvaren. — Hierboven de Batavier V, een der Batavierstoomers, die tot nog toe zeer succesvol de vaart op Engeland volhielden, die helaas vergaan is. Vier menschenlevens zijn daarbij te betreuren. Een kostbare lading ging bovendien met het schip verloren: aan boord waren n.l. 14 kisten goud, elk bevattende voor een waarde van 60.000 gulden. Dat is dus ruim 8 ton!

De s.s. „Gelria" (zusterschip der „Tubantia"), „Hollandia" en „Zeelandia" van den Kon. Holl. Lloyd aan den steiger te Amsterdam. Nog nimmer is het voorgekomen, dat deze drie schepen gelijktijdig in de haven lagen!

Het wrak van den Nederl. Schoener „Elzina Helena", die door de Duitschers werd tot zinken gebracht (zie de foto in een onzer vorige nummers). Het schip bleef echter op de lading drijven en kwam na eenige dagen den waterweg indrijven, waar het bij Vlaardingen werd aan den grond gezet. (*foto v. d. Ende.*)

In den stillen nacht hoorde hij geruimen tijd hevig geweervuur, doch naar mate hij zich verwijderde des te zwakker klonk het schieten en ten leste hoorde hij niets meer.

Mijn vader kwam met Zulamith te Sidi-Bou-Said aan en vernam niets meer van zijn vrienden. Zulamith werd zijn favoriete. Zij kreeg hem lief en schonk hem het middel om goud te maken. Kort daarna riep de stam van Houdain mijn vader tot sheik uit en werd ik in het kamp geboren . . . Mijn moeder was Zulamith, de favoriete van den sultan van Omar.

Op mijn tiende jaar stierf mijn moeder en drie jaar later werd ik naar Cairo gezonden om daar een behoorlijke opvoeding te krijgen, daar mijn vader niet wilde dat ik hem als stamhoofd zou opvolgen, maar dat ik mij later onder de Westerlingen zou bewegen.

Op eenentwintigjarigen leeftijd keerde ik naar mijn vader terug, sprak vloeiend Engelsch en Fransch en had mij het Europeesche leven eigengemaakt, daar ik in Egypte veel in Europeesche kringen verkeerd had.

Mijn vader vond ik als een menschelijke ruïne terug: hij leed aan een sloopende ziekte. Als stamhoofd was hij afgezet door een jongen Bedouïn en nu leefde hij in een vervallen Moorsch huis, opgepast door een der oudste vrouwen van zijn harem, de eenige die hem in zijn ballingschap trouw gebleven was. Op een nacht, toen de maan haar bleek licht door de tralies van het venster wierp, riep hij me bij zich, kuste mij en vertelde de geschiedenis zooals ik u ze nu verteld heb.

‚Raja Hassid Said Mullah,' zei hij, ‚je vader gaat sterven, hier heb je het middel om goud te maken, maar gebruik het nooit. Ga naar Europa en leef als Westerling . . . Beloof mij nimmer het middel te gebruiken, want het zou een groot ongeluk over de wereld brengen. Bewaar het als een herinnering aan je vader, als een symbool van de trouwe vriendschap tusschen Sheik Houdain en je vader.' — Daarna stierf hij.

Na zijn dood ging ik naar Weenen, en leefde daar geheel op Europeesche wijze.

Drie jaren gingen kalm voorbij en ik had niet den minsten aandrang gevoeld om van mijn kostbaar en tevens noodlottig recept gebruik te maken, toen ik op zekeren dag met een leeraar in de handelswetenschappen kennis maakte, die mij verschillende bijzonderheden omtrent onzen karavaanhandel vroeg. Van toen af begon de ellende. Ik vroeg hem wat er wel zou gebeuren als iemand goud kon maken.

(Wordt Vervolgd.)